

фъркаты и гледаты -- ето ястреба! Въ ногтитѣ му — жълтото патенце. Но то не пищи даже, главичката му увиснѣла, и очитѣ му се склопили.

— Ахъ горкото патенце! — завикали дѣцата и заплакали, — то умрѣло! умрѣло!

— Живо е вашето патенце! — обадилъ се нѣкой до тѣхъ.

Скоknѣли дѣцата. Ахъ, кѣдѣ е крилатий конь?! Нищо нѣма. Седѣжтъ тѣ на трѣвата и слънцето пече ли ги — пече на главитѣ. Баба имъ мами кокошкитѣ и патицитѣ. Търчжтъ патицитѣ и прѣдъ тѣхъ — най-напрѣдъ жълтото патенце, съ чърното пятно на главичката.

— А ястреба? — попитали дѣцата.

Нищо не можа да си хване, — отговорила бабата.

Зарадвали се дѣцата и забравили съня си. А когако си спомняли това, начевали да игражтъ нова игра, като че ужъ отиватъ въ царството на патицитѣ.

БОРИСЧО.

Слънцето хвърля своитѣ златни лжчи на земята и силно ѣж нагрѣва. Всичко оживѣ и птицитѣ радостно пѣжтъ и хвалжтъ всевишния Богъ, за дѣто е далъ пролѣтъ и лѣто. Да, всичко е весело, цѣлъ свѣтъ се радва. Само едно малко сърдце — сърдцето на Борисча — е тъжно и наскърбено. Та какъ и да не бжде! — вчера заровихъ въ хладния гробъ